

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *B. V.*

Cím: *Állandó versenypályát kér a magyar evezősport*

Forrás: *Nevezeti Újság*

Bn.

(Hely)

1943 II. 76.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

797. 1

Hely

Idő

"1893/1943"

Személy

Állandó versenypályát kér a magyar evezősport

A magyar sport egyik szövetsége, a Magyar Evezős Szövetség ez évben ünnepli fennállásának 50 éves fordulóját. Sok siker, sok dicsőség elérése után érkezett ehhez a határállomáshoz és amint a szokásos félévszázados mérlegét elkészítette, a teher oldalon egy olyan tételt talált, amelyért éveken keresztül harcolt, küzdött, remegő lélekkel és veritékező munkával igyekezett megvalósítani, de nem sikerült. Az állandó állóvízű evezős versenypálya létesítése ez a nagyjelentőségű tétele, amelyet a szövetség egyetlen vezetősége sem volt képes megoldani. Pedig ha visszatekint a szövetség az evezőssport elmúlt 50 éves múltjára és felidézi azokat a mostoha körülmények között elért dicsőséges eredményeket, nagy nemzetközi, nemzetek és városok közötti győzelmeket, akkor újabb erőt kap a további kitartó munkára, további küzdelmekre, hogy megvalósíthassa egyetlen, de legszükségesebb tervét, az állandó evezős-pályát. Talán hirtelen el sem lehet képzelni, milyen óriási lehetőségeket rejt magában ez a kérdés megnyugtató megoldása! A versenyzők, az egyesületek milyen nagymértékű fejlődést mutathatnának fel, ha az edzéseket, a versenyeket egy ilyen pályán tarthatnák, illetőleg rendezhetnék. Ugrásszerűen

emelkednének a versenyzők száma, az eredmények színvonala, az egyesületek nagyobb áldozatkészségre lennének hajlandók, mert volna egy magasabbrendű cél, amelynek elérésére valamennyi egyesület évtizedek óta lankadhatatlan szorgalommal fáradozik.

A szövetség mult és jelen vezetősége minden emberi lehetőséget megtett ennek az ügynek végleges rendezése tekintetében. Az összes rendelkezésére álló pályákat használta, a lehetőséghez képest javította, de tulajdonképpen az ügyet egy lépéssel sem tudta előbbre vinni, mert minden egyes pályának olyan alapvető hibái voltak, hogy azon reális versenyeket, egyik vagy másik versenyző hátrányának elkerülése nélkül, tartani nem lehetett. Megrendezte ugyan minden évben a versenyeket, a legkisebbtől a legnagyobbig, de mindig voltak panaszok, mindig voltak elégedetlenkedők, akik hátrányba kerültek a sorsolás szeszélye folytán és így egy békés, kiegyensúlyozott életet az evezős-sportban nem éltek.

A Margitsziget melletti pályán igen sok forró küzdelmet vívtak versenyzőink, sok magyar győzelmet is arattak, de még sem alkalmas egy állandó jellegű evezős-pályára. A Duna forgalma akadályozza

egyrészt az evezősök komoly munkáját, másrészt meg folyóvíz, továbbá görbe a pályája. Mert nem mindegy az, hogy a versenyhajó a belső, vagy a külső pályát kapja-e a versenyben. Az egyikken hullámos, a másikon sima folyású, a harmadikon fodrozódó hullámokban kell evezni, tehát nem egyenértékű a versenyzők versenyzése. Különböző vízben való evezés természetesen kihat a gyorsaságra, az egyenletes menésre, amely rendszerint a táv végén szokott jelentkezni, még pedig hosszakban.

Az újpesti öböl pályáját is igénybevette a szövetség, de ez sem felelt meg a követelményeknek. Az öböl rövid, mindössze 1700 méter hosszú, ezenfelül pályája szintén görbe.

A királyerdei pályával is kísérletezett a szövetség. Évekkel ezelőtt rendezett kísérletképen ezen versenyeket, de kísérlete meddő maradt. A királyerdei pályának vize ugyanis segítő, de egyuttal hátráltató, örvényes is. Egyik helyen lefelé, a másikon felfelé folyik a víz. Ezenkívül a medrének alakulata olyan, hogy a hajók alatt 80 cm-től egészen 240 cm-ig esik le a víz mélysége. Ez pedig nem mindegy a versenyző hajóknak. Például egy kétevezős hajónál ez a vízmagassági különbség teljesen egyenlő képességű csapatoknál hat hajóhosszat jelent az alacsonyabb vízben evező csapat terhére. Ez pedig 2000 méteres távon jelentős különbség.

A jelenlegi bajnoki pálya a csepeli Duna-ágban van. Ennek az a legfőbb hibája, hogy kekeny, állandó, de gyenge

vízfolyású és ráadásul még görbe is. Egyenlő értékű versenyeket tehát itt sem lehet rendezni. Az a hajó, amelyik a part melletti pályát kapja, nagy hátrányba kerül azzal, amelyik a víz közepén evez. Végeredményben tehát minden verseny után csak az elégedetlenkedők táborának száma emelkedik. Jelenleg ez a helyzet a magyar evezős-sportban.

De most nézzük mi van külföldön, még pedig azokban az országokban, amelyeknek evezőseit a mi fiaink ilven nehéz és körülményes edzési, valamint versenyzési lehetőségek között az elmúlt évtizedek alatt legyőztek.

Az európai veiszenyterek

A legideálisabb európai állóvízi evezőspálya Svájcban van. Luzern mellett a hegyektől övezett Rotsee-n teljesen szélmentes helyen 8 csapat számára van evezési lehetőség 2000 méteres távon. Teljesen nyílegyenes a pálya, amelyen a magyar versenyzők a múltban már kiváló eredményeket értek el. A Hungária nyolcása 1934-ben az európa bajnoki versenyek során a 2000 m-es távot 6 p. 10.2 mp. alatt evezte végig. Ezt az időt csak 1936-ban a berlini olimpiai versenyeken tudták az amerikaiak megdönteni. Akkor 6.02 p-t eveztek, ami európai csucs. Ezen a pályán rendezett versenyeket a nézőközönség vonaton kíséri a távon végig.

Hollandiában az amsterdami Boschbahn az állandó jellegű evezőspálya. Ennek a mesterségesen épített pályának előnye: elejétől végig koccsival, kerékpárral és autóval lehet a versenyzőket kísélni, még pedig úgy, hogy mindegyik járműnek a part mentén lépcsőzetesen emelt külön pályája van és így egymástól elkülönítve haladhatnak a versenyzőkkel egyvonalban. Egyetlen hátránya: a széljárás erősen igénybe veszi a pályát és ez igen megnehezíti a versenyzők munkáját.

A milánói Idroscalo mesterségesen épített evezőspályája a vizirepülőtéren van. A partokon beépített lelátók vannak, és a technika minden modern felszerelésével ellátták.

A berlini pálya tulajdonképpen nem állóvízi pálya, hanem a versenypálya ott van, ahol a Spree-folyó tóvá szélesedik. De ennek vize majdnem állóvízű. Hátránya, hogy a hajóforgalmat még a versenyek közben sem lehet leállítani és így a szélső pályán evező csapatokat erősen hátráltatja a közlekedő hajók által vert hullámok.

Ez tehát a helyzet akkor, amikor a Magyar Evezős Szövetség az 50 éves évfordulóját ünnepli. A szövetség elnöksége dr. Wünscher Frigyes elnökkel az élen annyi sok sikertelen kísérletezés után a jubileumi év eljövételétől újabb erőt gyűjtött és ismét megkísérlti megoldani az állandó evezőspálya kérdését. Emlékiratot dolgozott ki, amelyet a legfelsőbb sporthatóságon kívül az államhatalom valamennyi tényezőjének, a fővárosnak és más hatóságoknak adott át. Az emlékiratban részletesen megindokolta azokat az okokat, amelyek szükségessé teszik egy legalább 2000 méter hosszú állóvízű,

állandó evezőspálya létesítését. A nemzetközi evezős szabályok ugyanis ilyen pályát irnak elő és az ilyen pályán rendezett versenyek eredményeit tartják csak nyilván.

Az Evezős Szövetség előtt több terv fekszik a pálya építésére vonatkozóan. A pálya lényeges kellékei a következők: a pályának egyenesnek, állóvízűnek, jól megközelíthetőnek, egészséges levegőjűnek kell lennie. Erre a legalkalmasabb az újpesti Dunaág. A Duna folyása itt, az újpesti hid és az ugynevezett trianoni gát között nagyon zátonyos. A földművelésügyi minisztérium a szabályozásra olyan tervet dolgozott ki, amely szerint a Duna jelenlegi medrében a Palotaisziget külső oldalának vonalában terelőművet létesítenek, amellyel a medret összeszűkítik. A terelőmű megépítése után a Duna árvize a mögöttes terület nagyrésztben feltölti áradásai alkalmával. E területen viszonylagosan kevés költséggel egymásután egy 1200 és egy 1100 méter hosszú medencét kell kikötni. A medencék közül az alsót ipari vagy kereskedelmi kikötők céljára teszik alkalmassá, a vele összeköttetésben lévő felső medence pedig csak az evezős sport céljait szolgálhatná. Ennek a környékét ugyanis a Vízművek kutjai miatt tisztán kell tartani.

Az evezős egyesületek tehát így e parkosítandó területen méltó otthon nyerhetnének és a 2000 méteres pályát zöld környezetben, eszményi helyen lehetne megvalósítani. A medence felső végén zsilipet lehet építeni, amelyen át az evezősök az ipartelepekkel és kikötőkkel szennyezett Dunapart fölött juthatnának egyenesen a szabad természetbe.

A tervek készen vannak, a hely is megvan, most már csak a megvalósítása hiányzik. Huszonhárom sportszövetség intézi a magyar sport ügyeit. Ezek közül egyetlen egy sincs, amelyeknek tagjai olyan mostoha körülmények között készülnek a versenyekre, nemzetközi összecsapásokra, mint éppen az evezősök. Az atlétáknak, az uszókknak, labdarúgóknak, céllövőknek, a terem sportolónak mindnek megvan a pályalehetőségei, ahol gyakorolhatnak, ahol odzhatnak, ahol egyenlő mértékkel mért versenyeken vehetnek részt. De az evezősök, mint a vándorok, hol az egyik, hol a másik pályán kötnek ki, egyik évben

itt, a másikban ott ütnek tanyát. Vége pedig az: egyik sem megfelelő, kevés előnyük van, de annál több hátrányuk.

Meg kell tehát teremteni az evezősportban a nyugalmi helyzetet. Pályát kell adni a versenyzőknek. Nem kell nekik vonattal kísért pálya, sem lépcsőzetesen emelt három jármű részére biztosított utvonali pálya, nem kell nekik semmi, csak egy olyan állóvízű, állandó jellegű pálya, ahol mindenki egyforma feltételekkel versenyezhet, ahol mindenki gyakorolhat, ahol együtt lehet az egész magyar evezős-sport társadalma. Most, amikor a félszázados jubileumát ünnepli az Evezős Szövetség, az illetékesek adják át a magyar evezős-sportnak a régen várt és óhajtott maradandó értékű ajándékot: az állandó jellegű evezős pályát. Ennek szebb, jobb és értékesebb jutalmat nem kaphat az Evezős Szövetség jubileumi ünnepeinek alkalmával. De ezzel egy olyan fejlődési lehetőségnek az utját nyitják meg az ajándékozók, amellyel csak a magyar evezős-sport nemzetközi eredményeinek elsőségét biztosítják.

B. V.